

A prizma fénysugarai

Főszerkesztőnk, Filemon Béla, az Esztergom és Vidéke harmadik sorozatának első számában szemléletes hasonlattal jelölte meg a média egyéni és társadalmi szerepét. Esetünkben érdemes folytatni, elemezni és összegezni folyóiratunk belső, egyszerűen több szálon – a prizma fénysugarán – összegyűlt változatosságát.

Kezdjük a címmel! Mi is akkor a „vidéke”? A bal part, a túlpárt, de talán a hét határból származó alkotó? A lényeg: az együttesen és velünk érző szellemiség. Szálak és mellékszálak: a próza változatos műfajai, a köztük elhelyezkedő, lírai élményt és feloldódást nyújtó filozofikus és vallásos versekkel, valamint az átvitt értelemben is színes címlappal, képanyaggal.

Meglepő lehet olvasóink számára, hogy alkotóink életkorára fordítva érdemes néznünk, amely a nemzedéki skálán kb. nyolcvan évtől (az ún. háború előtt született korosztálytól) a tizenhat éves gimnazistáig terjed. Őelőttük a jövő. Jellemző rájuk a tehetség kibontakozásának reménye, az egyetemista költőjelölt kétkedése, útkeresése az „Élet” kapujában.

A prózavilágban a helytörténeti és a magyar vonatkozású témaköröket illeti meg az első hely. Az írásbeli szellemi kalandozás fajtái pedig valamilyen részproblémát vihetnek a végsőig mind a tudomány, mind az olvasók hasznára. A hosszabb-rövidebb filozofikus hangvételű írások és szaktanulmányok elgondolkoztatnak (pl. tudományról, hitről) és társadalmi életünk gondjaira utalnak. Feltárásuk és megoldásuk jó és hasznos ötleteket válthatnak ki az olvasókból. Ám a megoldás egyáltalán nem tőlük függ!

A változó hosszúságú, élménydús prózai műfajok: – könyvszemlék, beszámolók, életrajzi novellák, útleírások, műfordítások humoros stílusban – vidámítják az olvasót. Szerencsés és ötletes szerkesztői fogás a prózáiró és a versszerző személyes, alkotói együttese: a leírás és az élet, a hit és a természet költői szépségeinek verses egysége. Értékét még növeli, ha képanyag is járul hozzá. Mert szólnunk kell a képekről, a színes, közel négyzet alakú címlapképről és a középső (31–32.) oldalakon elhelyezkedő, A3-as méretűről (fotó vagy festményreprodukció), valamint az immár fekete-fehér, belső képekről (fotó, rajz vagy grafika, elvéve festmény) is! Lehetőséghez mérten ügyelünk a műfaji változatosságra, az azonos szerzőtől való címlap- és középső képnél pedig szigorúan a két part és a nemek közti arányos eloszlásra is.

Bangó Miklós: Mohácsi házak (tus)